

खश 1) m. pl. N. pr. eines Volkes TRIK. 2, 1, 9. LIA. I, 22, N. 37. 334. 821. fg. 848. fg. II, 207, N. 2. 876. BURN. Intr. 362, N. 2. M. 10, 44. HARIV. 768. 784. 6441. 9600. BHĠG. P. 9, 20, 30. RĠGA-TAR. 1, 319. 6, 175 (vgl. TROYER, I. II, p. 321. fgg.). खसा: MBH. 2, 1859. AV. PARĠ. in Verz. d. B. H. 93. VARĠH. BRH. 14, 6 ebend. 241. BHĠG. P. 2, 4, 18. Nach M. 10, 22 ist खस der Sohn eines ausgestossenen Kshatrija. — 2) f. खशा a) N. pr. einer Tochter Daksha's, einer der Gemahlinnen Kaçjapa's, der Mutter der Jaksha und Rakshas, HARIV. 169. 234. 12447. खसा 11321. 11352. VP. 122. खसात्मन m. ein Rakshas TRIK. 1, 1, 73. — b) ein best. Parfum (सुरा) ÇABDAR. im ÇKDr.

खशरीरिन् (ख + शरीर) adj. mit einem ätherischen Körper versehen M. 4, 243. — Vgl. खमूर्तिमत्.

खशिर m. pl. N. pr. eines Volkes MBH. 6, 375. — Vgl. खासीर.

खशेट m. = खलेश, खलिश TRIK. 1, 2, 18.

खश्याम (ख + श्याम) m. Wind TRIK. 1, 1, 76.

खपू, खपति beschädigen u. s. w. (हिंसायाम्) DHĀTUP. 17, 35. — Vgl. कापू.

खप्य m. 1) Gewalt. — 2) Zorn Uṇ. 3, 28. MED. p. 4.

खस m. Krätze oder eine ähnliche Hautkrankheit H. 464. — Vgl. u. खश.

खसकन्द m. Name einer Pflanze (लीरकचुकी) RATNAM. im ÇKDr. Die richtigere Lesart ist wohl खसगन्ध (ख + सन्), welche als v. l. ebend. aufgeführt wird. Die uns vorliegende Hdschr. 62: खसकन् तु कचुकी.

खसतिल m. Mohn (खस्वस) RĠGAN. im ÇKDr. — Viell. in ख + स-तिल zu zerlegen.

खसम (ख + सम) m. ein Buddha TRIK. 1, 1, 8.

खसंभवा (ख + संभव) f. Narde (आकाशमोती) RĠGAN. im ÇKDr.

खसर्पण (ख + सर्प) m. N. pr. eines Buddha TRIK. 1, 1, 16.

खसाक m. pl. N. pr. eines Volkes (v. l. für खशोर) VP. 193, N. 157.

खसात्मन s. u. खश.

खसिन्धु (ख + सिन्धु) m. der Mond H. 4, 11.

खसीक m. pl. = खसाक VP. 193, N. 157.

खसूचि nach GAṆAR. zu P. 2, 1, 53 ein Ausdruck des Tadels am Ende eines comp. वैयाकरणखसूचि nach dem Sch. zu P. 2, 1, 53 so v. a. der die Grammatik vergessen hat. Das Wort zerlegt sich in ख + सूचि und bedeutet viell. der mit der Nadel in die Luft führt.

खसू m. N. pr. eines Daitja HARIV. 2288 (खसू LAGL. I, 191). Sohn Viprakitti's und der Sindhikā VP. 148.

खस्वस m. Mohn RĠGAN. im ÇKDr. ० रस m. Opium ebend.

खस्तनी (ख + स्तन) f. die Erde TRIK. 2, 1, 2.

खस्फटिक (ख + स्फटि) n. Luftkrystall, der gemeinschaftliche N. für den चन्द्रकांत und सूर्यकांत H. 1068. — Vgl. आकाशस्फटिक.

खर (ख + कर) adj. eine Null zum Nenner habend (ein Bruch) COLLEB. Alg. 19.

1. खा (खै), खैयति = खद, खन् (VOP.) und खिद् (KĀÇIN.) DHĀTUP. 22, 15. — प्रोद् ausgraben: प्रोद्वायन्गिरिन् BHĀṬI. 17, 58.

2. खा (von खन्) adj. grabend, am Ende einiger comp. P. 3, 2, 67. कूप-खाः, विसखा: Sch. VOP. 26, 66, 67. — Das f. खा s. u. ख.

II. Theil.

खागि N. pr. eines Agrahāra RĠGA-TAR. 1, 90. खागि oder खागिका 342. खानिक m. gedörrtes Korn HĠR. 149. — Vgl. खदिका.

खान्नर् patron. von खन्न gaṇa शिवादि zu P. 4, 1, 112.

खान्नर् patron. von खन्न gaṇa शिवादि zu P. 4, 1, 112. खान्नरायण desgl. gaṇa शिवादि zu 110.

खान्नर् patron. von खन्न gaṇa शिवादि zu P. 4, 1, 112.

खाट् (onomat.) ind. der beim Räuspern hervorgebrachte Laut: खोट्त्प निरुचित् SIDDH. K. zu P. 1, 4, 62. — Vgl. खात्.

खाट m. f. (खाटा WILS.) Todtenbahre ÇABDAR. im ÇKDr. — Vgl. खटि.

खाटि f. 1) Todtenbahre. — 2) Scharte H. an. 2, 86. MED. f. 10. — 3) = एक्यर् H. an. = असद्र् MED.

खाटिका (von खाटि) f. Todtenbahre ÇABDAR. im ÇKDr. — Vgl. खटिका.

खाटभारिक (von खाट + भार) oder खाटिक (von खाट) adj. eine Last von Bettstellen tragend, führend u. s. w. gaṇa वंशादि zu P. 5, 1, 50.

खाटायन patron. von खट gaṇa शिवादि zu P. 4, 1, 110. gaṇa रेपुका-र्यादि zu 2. 54. gaṇa गकादि zu 138. gaṇa श्रीकणादि zu 30. gaṇa शौ-नकादि zu 3, 106.

खाटायनक von खाटायन gaṇa श्रीकणादि zu P. 4, 2, 80.

खाटायनभक्त (खा + भक्त) n. das von den Khādājana bewohnte Gebiet gaṇa रेपुकार्यादि zu P. 4, 2, 54.

खाटायनिन् m. pl. die Anhänger des Khādājana gaṇa शौनकादि zu P. 4, 3, 106. ANUPADA-S. in Ind. St. 1, 44.

खाटायनीय adj. von खाटायन (देशे) gaṇa गकादि zu P. 4, 2, 138.

खाटिक von खटिका gaṇa मुतंगमादि zu P. 4, 2, 80.

खाटैर्यै patron. von खटूर gaṇa शुभादि zu P. 4, 1, 123.

खाटैर्यै metron. von खटैर्यै gaṇa शुभादि zu P. 4, 1, 123.

खाड् (von खड्) adj. vom Rhinoceros stammend: खाड्गवच (अश्वरथ) ÇĀNKH. ÇR. 14, 33, 26.

खाएट् (von खाएट) n. Lückenhaftigkeit u. s. w. gaṇa पय्यादि zu P. 5, 1, 122.

खाएव (von खाएट) 1) m. Zuckerwerk: रसलापूकांश्चित्रान्मोदकानथ खाएवान् MBH. 13, 2771. भक्ष्यं खाएवरागाणां क्रियतां भुङ्गतां तथा 14 2684. खाएवान्नसयोगान्न तवेच्छति यथामिषम् 13, 5681. नानास्वादुरसा-नां च खाएवानां तथैव च । भाजनानि सुपूर्णानि R. 1, 53, 4. Vgl. खाएट. ख-एटक, खाएटपाल, खाएटविक, खाएटिक. — 2) m. N. pr. einer Localität TAIT. Ār. 5, 1, 1. PAÑKAV. Br. 23, 3 in Ind. St. 1, 78. fg. n. N. pr. eines dem Indra geheiligten Waldes in Kurukshetra, welchen Arguna vom Gotte des Feuers verbrennen liess, MBH. 1, 316. 802. 8148. 8151. 3, 1596. 1927. 11682. 4, 38. 13, 7378. 17, 38. HARIV. 7300. 9798. BHĠG. P. 1, 15, 8.

खाएवक von खाएट gaṇa श्रीकणादि zu P. 4, 2, 80.

खाएवप्रस्थ (खा + प्र) m. N. pr. einer im Khāṇḍava-Walde gelegenen, von den Pāṇḍava gegründeten Stadt, = इन्द्रप्रस्थ MBH. 1, 394. 2262. 2264. 7568. fgg. DRAUP. 3, 5. Z. f. d. K. d. M. I, 351.

खाएवायन (von खाएट oder खाएव) m. pl. Bez. eines Brahmanenge- schlechts: तां (वेदी) काश्यपस्यानुमते ब्राह्मणाः खाएवस्तदा । व्यभञ्जस्तदा रान्नप्रख्याताः खाएवायनाः ॥ MBH. 3, 10208.

खाएवविक (von खाएव) m. Verfertiger von Zuckerwerk: आरालिकाः सूयकारा रागखाएविकास्तथा MBH. 15, 19.